

CAP DE L'ESTAT

21407 *LLEI 37/2006, de 7 de desembre, relativa a la inclusió en el règim general de la Seguretat Social i a l'extensió de la protecció per desocupació a determinats càrrecs públics i sindicals.* («BOE» 293, de 8-12-2006.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.
Sapigueu: que les Corts Generals han aprovat la Llei següent i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

I

L'article 205 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, que determina les persones que estan protegides davant la contingència de desocupació, no hi inclou els qui ocupen càrrecs públics, electes o per designació, i això malgrat que aquests càrrecs públics hagin estat inclosos legalment, de manera expressa, en l'àmbit d'aplicació del règim general de la Seguretat Social i no s'hagi previst en la corresponent norma l'exclusió de la protecció de cap de les contingències que abasta l'acció protectora de l'indicat règim de la Seguretat Social.

Ens referim en concret, d'una banda, als càrrecs electes de les corporacions locals que exerceixen la seva funció amb dedicació exclusiva o parcial, perceben una retribució i que van ser inclosos, en la forma indicada, en l'àmbit d'aplicació del règim general de la Seguretat Social en virtut del que disposa el número 1 de l'article 75 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, inclusió que posteriorment ha estat recollida a l'apartat j) del número 2 de l'article 97 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social; tot i que encara no ha estat actualitzada a les modificacions posteriors de la mateixa Llei de bases de règim local; i d'altra banda, als alts càrrecs de les administracions públiques que no siguin funcionaris, que també van ser inclosos en l'àmbit d'aplicació del règim general de la Seguretat Social en virtut del que estableix el número 2 de la disposició addicional tercera de la Llei 30/1984, de 2 d'agost, de mesures per a la reforma de la funció pública, inclusió que posteriorment també va ser recollida a l'apartat h) del número 2 de l'article 97 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social.

Així mateix, el dit article del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social tampoc no inclou entre les persones protegides de la contingència de desocupació els càrrecs sindicals representatius que exerceixen funcions de direcció en el sindicat en règim de dedicació exclusiva o parcial i que perceben una retribució; en aquest cas, a més a més no està prevista en cap norma legal la inclusió d'aquestes persones en l'àmbit d'aplicació del sistema de la Seguretat Social ni als efectes de protecció per desocupació ni de la resta de contingències protegides per la Seguretat Social.

II

L'exclusió dels càrrecs públics i sindicals a què es refereix el número anterior de la protecció per desocupació obeeix més a raons formals que materials.

En efecte, encara que els càrrecs indicats no poden ser considerats pròpiament treballadors per compte d'altri, tanmateix és cert que la situació en què es troben quan

perden el càrrec és bastant similar a la d'un treballador per compte d'altri quan perd la feina; en els dos casos, la conseqüència immediata que es produeix és que es perd la retribució que comportava l'activitat que es duia a terme i es deixa de fer.

Per això, les raons que sistemàticament s'han esgrimit per no reconèixer la protecció per desocupació als càrrecs públics i sindicals esmentats és que no estaven inclosos expressament entre les persones a les quals legalment es reconeixia la protecció per desocupació i, així mateix, que la pèrdua d'aquests càrrecs no estava prevista entre les situacions legals de desocupació que recollia la llei.

En aquesta línia, el Tribunal Constitucional indica, en la Sentència 44/2004, de 23 de març, referida al reconeixement de la protecció per desocupació dels dits càrrecs sindicals, que la inclusió o no d'aquests en el sistema de protecció per desocupació, i consegüentment també en el sistema de la Seguretat Social, és simplement una opció del legislador, ja que no veu cap inconvenient perquè aquesta inclusió, per via legal o reglamentària fent ús de l'habilitació que estableixen a aquest efecte l'article 97.2 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social (per a la inclusió en l'àmbit d'aplicació del règim general de la Seguretat Social) i la disposició final cinquena, apartat 1, del mateix text legal (per a la inclusió per real decret en la protecció per desocupació), es pugui produir; al contrari, el Tribunal Constitucional, referint-se al supòsit dels càrrecs sindicals, considera que es podria reputar desitjable que es produís la inclusió dels càrrecs esmentats en l'àmbit d'aplicació del sistema de la Seguretat Social, i consegüentment també en el sistema de protecció per desocupació, atès que amb això s'evitarien possibles perjudicis a la carrera d'assegurament dels qui accedeixin a aquests càrrecs.

III

Consegüentment amb això, no sembla lògic que se segueixi privant els càrrecs públics i sindicals que estem considerant de la protecció de la contingència per desocupació i molt menys, fins i tot, de la cobertura general del sistema de la Seguretat Social, ja que com s'ha indicat hi ha raons de justícia i equitat que justifiquen l'equiparació d'aquests càrrecs a treballadors per compte d'altri.

Doncs bé, per portar a terme l'equiparació, així com la inclusió dels càrrecs en l'àmbit subjectiu d'aplicació del sistema de protecció per desocupació, es considera adequat en aquest cas utilitzar la via de la llei. Amb aquesta es poden remoure els obstacles legals que impedeixen que es pugui reconèixer a aquests càrrecs la protecció per desocupació quan cessen en el seu exercici.

Per a això, el que es fa en un cas, el que afecta els càrrecs públics amb dedicació exclusiva, és simplement modificar els articles del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social que determinen, d'una part, les persones que estan protegides de la contingència de desocupació, i de l'altra, les situacions que es consideren constitutives de la situació legal de desocupació i que són, per tant, susceptibles de protecció; amb aquestes modificacions el que es pretén és que s'incloguin els càrrecs indicats entre les persones protegides de la contingència de desocupació i la pèrdua involuntària del càrrec com una de les situacions legals de desocupació.

En canvi, en el cas dels càrrecs de sindicats constituïts a l'empara de Llei orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical, a més de modificar en el sentit abans indicat els articles que delimiten l'àmbit d'aplicació del sistema de protecció per desocupació, també es modifica l'article que regula l'àmbit d'aplicació subjectiu del règim general de la Seguretat Social, ja que en aquest cas és un pressupòsit necessari per al reconeixement de la protecció per desocupació. D'aquesta manera, queden protegits per aquest règim els qui ocupin el càrrec tant si és amb dedicació completa –o «exclusiva» en els termes d'aquesta Llei– com amb dedicació parcial.

A més, en el cas dels membres de les corporacions locals, s'incorpora a la definició de l'àmbit d'aplicació de la Llei general de la Seguretat Social el que ja estava previst a la Llei de bases de règim local, això és, s'inclouen expressament en el règim general els qui ocupin aquests càrrecs tant amb dedicació exclusiva com amb dedicació parcial. Per evitar qualsevol dubte, s'esmenten expressament, tant respecte a la seva inclusió en el règim general de la Seguretat Social com en l'àmbit de la protecció per desocupació, juntament amb els membres de les corporacions locals, els membres de les juntes generals dels territoris històrics forals, cabildos insulars canaris i consells insulars balears que ocupin els seus càrrecs amb dedicació exclusiva o parcial.

Quant a l'extensió de la protecció per desocupació, ateses les peculiaritats dels subjectes afectats i de les institucions o organitzacions en què desenvolupen la seva tasca, es protegeix tant la pèrdua absoluta, involuntària i definitiva del càrrec com, si s'escau, els supòsits en què, fins i tot mantenint el càrrec, se'n perdi amb caràcter involuntari i definitiu la dedicació exclusiva o parcial.

Amb aquestes modificacions legals s'aconseguiria l'objectiu perseguit amb aquesta Llei que no és sinó estendre la protecció de la contingència per desocupació a determinats càrrecs públics i sindicals.

Article primer. *Modificació del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social.*

U. Es modifica l'apartat 2 de l'article 97 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, aprovat pel Reial decret legislatiu 1/1994, de 20 de juny, en els termes següents:

1r Es fa una nova redacció de la lletra j) de l'apartat 2 de l'article esmentat amb la redacció següent:

«j) Els membres de les corporacions locals i els membres de les juntes generals dels territoris històrics forals, cabildos insulars canaris i consells insulars balears que ocupin els seus càrrecs amb dedicació exclusiva o parcial, sens perjudici del que preveuen els articles 74 i 75 de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local.»

2n S'afegeix un nou paràgraf a l'apartat 2, que apareix recollit a la lletra l), amb el contingut següent:

«l) Els càrrecs representatius dels sindicats constituïts a l'empara de la Llei orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical, que exerceixin funcions sindicals de direcció amb dedicació exclusiva o parcial i que percebin una retribució.»

3r El supòsit que apareixia recollit a la lletra l) passa a figurar amb el mateix contingut a la lletra m) que s'hi afegeix.

Dos. S'afegeix un nou apartat 4 a l'article 205 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, amb el contingut següent:

«4. També estan compresos en la protecció per desocupació, en les condicions que preveu aquest títol per als treballadors per compte d'altri, els membres de les corporacions locals i els membres de les juntes generals dels territoris històrics forals, cabildos insulars canaris i consells insulars balears i els càrrecs representatius dels sindicats constituïts a l'empara de la Llei orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical, que exerceixin funcions sindicals de direcció, sempre que tots ells ocupin els càrrecs amb dedicació exclusiva o parcial i percebin una retribució.

Així mateix, estan compresos en la protecció per desocupació, en les condicions que preveu aquest títol per als treballadors per compte d'altri, els alts càrrecs de les administracions públiques amb dedicació exclusiva que percebin retribucions i que no

siguin funcionaris públics. El que disposa aquest paràgraf no s'aplica als alts càrrecs de les administracions públiques que tinguin dret a percebre retribucions, indemnitzacions o qualsevol altre tipus de prestació compensatòria com a conseqüència del seu cessament.»

Tres. S'afegeix un nou paràgraf 6 a l'apartat 1 de l'article 208 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social amb el contingut següent:

«6. En els supòsits que preveu l'apartat 4 de l'article 205, quan es produeixi el cessament involuntari i amb caràcter definitiu en els càrrecs corresponents o quan, fins i tot mantenint el càrrec, se'n perdi amb caràcter involuntari i definitiu la dedicació exclusiva o parcial.»

Quatre. S'afegeix un nou paràgraf segon a la disposició adicional quaranta-dosena del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social amb el contingut següent:

«La situació legal de desocupació que preveu l'article 208.1.6 d'aquesta Llei s'acredita per certificació de l'òrgan competent de la corporació local, junta general del territori històric foral, cabildo insular, consell insular o Administració pública o sindicat, juntament amb una declaració del titular del càrrec cessat del fet que no es troba en situació d'excedència forçosa ni en cap altra que li permeti reingressar a un lloc de treball.»

Article segon. *Normes en matèria de cotització per la contingència de desocupació.*

U. Estan obligats a cotitzar per la contingència de desocupació les persones incloses a l'article 205.4 del Text refós de la Llei general de la Seguretat Social, així com les corporacions locals i les juntes generals dels territoris històrics forals, cabildos insulars canaris i consells insulars balears, les administracions públiques i els sindicats en què aquestes persones exerceixin els seus càrrecs, als quals són aplicables les obligacions i els drets establerts per als treballadors i els empresaris respectivament.

Dos. El tipus de cotització per desocupació és l'establert en cada moment amb caràcter general per a la contractació de durada determinada a temps complet o parcial.

Disposició adicional única. *Regulació de les cotitzacions socials dels membres de les corporacions locals amb dedicació exclusiva que van exercir abans de la inclusió dels regidors en el sistema de la Seguretat Social.*

El Govern, en el termini màxim de sis mesos a partir de l'aprovació d'aquesta Llei, ha d'aprovar les disposicions normatives que siguin necessàries a l'efecte de computar, per als membres de les corporacions locals amb dedicació exclusiva que van exercir el seu càrrec polític abans de l'aprovació de la Llei 7/1985, de 2 d'abril, reguladora de les bases de règim local, el temps que van exercir el seu càrrec i en què no els va ser permès cotitzar per manca d'inclusió en el sistema de la Seguretat Social, amb la finalitat que se'ls reconegui el dret a percebre la pensió de jubilació denegada o una quantia superior a la que tenen reconeguda.

En les disposicions esmentades s'han d'establir els mecanismes que assegurin el manteniment de l'equilibri econòmicofinancer de la Seguretat Social, de manera que la millora de la pensió o el seu reconeixement, com a conseqüència de la consideració, com a cotitzats a la Seguretat Social, dels períodes previs a l'entrada en vigor de la Llei 7/1985, quedi condicionada a l'ingrés a la Tresoreria General de la Seguretat Social del corresponent capital cost de pensió.

Disposició transitòria única. *Validesa de les cotitzacions efectuades.*

1. El que disposa aquesta Llei s'aplica a les situacions legals de desocupació que es produeixin una vegada hagi entrat en vigor.

2. No obstant això, les cotitzacions per desocupació que es puguin haver efectuat abans de l'entrada en vigor d'aquesta Llei produeixen efectes i es computen per al reconeixement, la durada i la quantia de les prestacions per desocupació que es reconeguin a les persones a què es refereix aquesta Llei.

3. Són vàlides totes les cotitzacions efectuades al règim general pels càrrecs representatius dels sindicats constituïts a l'empara de la Llei orgànica 11/1985, de 2 d'agost, de llibertat sindical, que exerceixen funcions sindicals de direcció amb dedicació exclusiva o parcial i percebin una retribució, així com pels sindicats respecte a aquestes persones. També són vàlides les prestacions que hagin pogut percebre o que estiguin percebent actualment.

Disposició final primera. *Facultats d'aplicació i desplegament.*

S'autoritza el Govern per dictar totes les disposicions que siguin necessàries per a l'aplicació i el desplegament d'aquesta Llei.

Disposició final segona. *Entrada en vigor.*

Sense perjudici del que disposa la disposició transitòria, aquesta Llei entra en vigor l'endemà de la publicació en el «Butlletí Oficial de l'Estat».

Per tant,

Mano a tots els espanyols, particulars i autoritats, que compleixin aquesta Llei i que la facin complir.

Madrid, 7 de desembre de 2006.

JUAN CARLOS R.

El president del Govern,

JOSÉ LUIS RODRÍGUEZ ZAPATERO

21408 *LLEI 38/2006, de 7 de desembre, reguladora de la gestió del deute extern.* («BOE» 293, de 8-12-2006.)

JUAN CARLOS I

REI D'ESPANYA

A tots els qui vegeu i entengueu aquesta Llei.

Sapigueu: Que les Corts Generals han aprovat la Llei seguint i jo la sanciono.

EXPOSICIÓ DE MOTIUS

Les situacions d'endeutament insostenible suposen un llast a les possibilitats de desenvolupament de nombrosos països. Després de més de dues dècades de convivència amb aquesta realitat, sembla clar que no s'ha arribat a solucions efectives, malgrat que s'han proposat diferents iniciatives per afrontar aquest problema, cosa que ha augmentat la magnitud de la situació i ha fet inviable en molts països, especialment els més pobres, qualsevol estratègia eficaç de desenvolupament.

Per aquesta raó la demanda d'una sortida efectiva a l'endeutament d'aquests països ha constituït el centre d'una de les mobilitzacions més àmplies de la societat civil dels últims anys, que ha congregat un ampli espectre d'organitzacions tant del Nord com del Sud.

Malgrat que la comunitat internacional ha seguit preocupada pel deute extern dels països en vies de desenvolupament i per l'establiment als països creditors de mecanismes per a la seva gestió que afavoreixin el desenvolupament –n'és exemple el denominat Consens de Monterrey–, i que la societat civil ha continuat reivindicant l'adopció de mesures que alliberin els països afectats d'aquesta gran càrrega, el fet cert és que són molts els que encara segueixen destinant un volum més gran de recursos al servei del deute que a educació i sanitat.

En resposta a aquesta demanda el G-8 a Colònia, el juny de 1999, va acordar posar en marxa una política més ambiciosa per alleugerir el deute dels països pobres altamente endeutats (HIPC en les sigles angleses) adoptada el 1996, que és el que avui es denomina HIPC II. La iniciativa HIPC, en la versió inicial i reforçada, ha suposat un important alleugeriment per als països en desenvolupament que en són beneficiaris. Tanmateix, l'experiència acumulada des de la seva posada en marxa demostra que fins i tot aquests esforços poden no ser suficients per donar una solució definitiva al problema del deute extern d'aquests països.

Per això, no és casual que en la Declaració del Mil·lenni, fruit de la Cimera del Mil·lenni celebrada l'any 2000, els dirigents mundials es comprometessin a unir les seves forces per aconseguir que, el 2015, es compleixin 8 objectius i 18 metes concretes, entre les quals hi ha, com a objectiu 8, «Fomentar una associació per al desenvolupament» i, d'altra banda, com a meta 15, «Encarar de manera general els problemes del deute dels països en desenvolupament amb mesures nacionals i internacionals a fi de fer el deute sostenible a llarg termini». Aquest compromís de la comunitat internacional també obliga Espanya a actuar d'una manera més activa en la gestió del deute extern.

D'altra banda, i encara que s'aconsegueixi oferir solucions a l'endeutament acumulat, cal evitar la propensió a un endeutament insostenible per evitar que, des d'una perspectiva financera, es donin situacions de risc moral, selecció adversa i manca de disciplina macroeconòmica.

En el cas d'Espanya, els tractaments del deute extern són relativament recents, amb la incorporació al Club de París com a membre permanent a principis dels 80. L'evolució posterior ha suposat un augment tant en la suma total del deute com en el percentatge condonat, si bé també ha deixat traslluir certes debilitats.

Conscient de la necessitat de solucionar-les i de la importància del problema, Espanya té la possibilitat, pel fet de tractar-se d'una qüestió d'implantació recent, de fer ús de l'ampli ventall d'opcions disponibles i de l'enorme potencialitat d'aquestes opcions per integrar instruments i enfocaments sobre el tractament del deute extern.

En definitiva, és obligat que Espanya adopti una política de gestió de deute extern cada vegada més sòlida i responsable, solidària amb els països en desenvolupament i integrada en el marc multilateral internacional.

Mesures que, en tot cas, han d'estar inspirades en els principis de coordinació multilateral i condicionalitat –com a forma de garantir l'efectivitat de les mesures–, coordinació interna, transparència i adaptació a les necessitats de desenvolupament dels països deutors. En aquest sentit s'ha de donar especial protagonisme a la participació dels països deutors, inclosa la seva societat civil, en el disseny de les solucions als seus problemes de sostenibilitat. Així mateix, s'ha de donar especial importància a la prevenció dels problemes de sobreendeutament, tal com ha estat previst pel Consens de Monterrey.

En un subcomitè del Consell de Cooperació, òrgan previst a la Llei 23/1998, de 7 de juliol, de cooperació internacional per al desenvolupament, que s'ocupi específicament de temes de deute, s'han d'analitzar totes les qüestions relatives als problemes de sobreendeutament extern, incloent-hi aspectes relatius a l'origen del deute (caràcter democràtic dels governs que el van contraure i ús que s'hi ha donat).

En la gestió del deute extern s'ha de prestar una atenció especial als criteris de coherència entre els ministeris